

Sygnatura akt VIII C 1973/18

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko J. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1973/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 9 października 2017 roku B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o zasądzenie od J. M. kwoty 8.707,02 zł z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w jego księgach widniało na dzień 29 września 2017 r. zadłużenie pozwanego w kwocie 3.864,36 zł tytułem kapitału, 4.647,66 zł tytułem odsetek i 195 zł tytułem kosztów, jako zobowiązanie z umowy kredytu gotówkowego z dnia 26 października 2007 r.

(pozew k. 2- 3)

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę według właściwości Sądowi Rejonowemu dla Łodzi- Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 10)

Pismem wniesionym w dniu 8 października 2018 r. strona powodowa wskazała, że w dniu 26 października 2007 r. J. M. zawarł z (...) Bank S.A. umowę pożyczki o nr (...). Z uwagi na nieregulowanie terminowo zobowiązań przez pozwanego poprzedni wierzyciel wypowiedział umowę, wobec czego roszczenie stało się wymagalne w dniu 30 lipca 2010 r. (...) Bank S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, na podstawie którego złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które nie doprowadziło do spłaty zadłużenia. Po dokonaniu cesji wierzytelności, pozwany w okresie od 10 maja 2017 r. do 10 września 2018 r. dokonał 15 wpłat w kwotach po 40 zł. i 50 zł. W ten sposób J. M. uznał roszczenia powoda, co przerwało bieg jego przedawnienia.

(pismo k. 28- 30)

Na rozprawie w dniu 8 lutego 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół do wyroku zaocznego k. 74)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 października 2007 r. J. M. i M. M. zawarli z (...) Bank S.A. we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na podstawie której bank udzielił pożyczkobiorcom pożyczki w kwocie 10.765,46 zł na warunkach wskazanych w umowie.

(umowa pożyczki gotówkowej k. 31- 32)

W dniu 28 stycznia 2011 r. (...) Bank S.A. we W. wystawił przeciwko J. M. i M. M. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 5.352,79 zł, tytułem zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki gotówkowej nr (...).

(bankowy tytuł egzekucyjny k. 35- 37)

W dniu 20 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu przez (...) Bank S.A. we W. przeciwko J. M. i M. M..

(postanowienie k. 39)

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji

(postanowienie k. 40)

W dniu 27 marca 2017 r. (...) Bank (...) S.A. we W. zawarł z B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. umowę sekurytyzacji wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanego.

(umowa sekurytyzacji wierzytelności k. 49, wyciąg z załącznika k. 51)

W dniu 9 maja 2017 r. i 8 czerwca 2017 r. J. M. dokonał dwóch wpłat po 50 zł na rzecz B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G., tytułem spłaty zadłużenia wynikającego z umowy nr (...).

(dowody wpłat k. 57)

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda zadłużenie pozwanego na dzień 29 września 2017 r. wynosiło łącznie 8.562,35 zł w tym 3.864,36 zł tytułem kapitału, 4.647,66 zł tytułem odsetek i 195 zł tytułem kosztów.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 4)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. wniósł o zasądzenie od J. M. kwoty 8.707,02 zł z umownymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 26 października 2007 r. z (...) Bank S.A. we W. umowy pożyczki gotówkowej nr (...). Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonych roszczeń.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenia dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia są roszczeniami majątkowymi przysługującymi przeciwko konsumentowi. Zgodnie z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata..

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem stało się wymagalne w dniu 30 lipca 2010 r. Powyższą datę wskazał sam powód w piśmie procesowym z dnia 8 października 2018 r., jak również data ta figuruje w załączniku do umowy sekurytyzacji wierzytelności.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. Co prawda w dniu 20 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. we W. przeciwko J. M. i M. M., a nie ulega wątpliwości, że nadanie w tym dniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerwało bieg przedawnienia roszczenia, ale tylko w stosunku pomiędzy pozwanym, a pierwotnym wierzycielem, co będzie wyjaśnione w dalszej części uzasadnienia. Po tej dacie termin przedawnienia rozpoczął swój bieg na nowo. Identyczny skutek wywołało wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które zostało następnie umorzone postanowieniem z dnia 14 stycznia 2015 r. z uwagi na stwierdzenie bezskuteczności egzekucji. Jednak również w tym przypadku złożenie wniosku o

wszczęcie postępowania egzekucyjnego przerwało bieg przedawnienia roszczenia wyłącznie w stosunku pomiędzy pozwanym, a pierwotnym wierzycielem. Wynika to z tego, że do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306). Podkreślić należy, iż wyżej wymieniony wyrok SN stanowi zapoczątkowanie linii orzeczniczej, łągodzącej kryteria przedawnienia w obrocie konsumenckim. Orzeczenie to dotyczyło skutków materialnoprawnych złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, lecz w uzasadnieniu wyroku SN zajął stanowisko mające o wiele szersze znaczenie. W uzasadnieniu wyroku wyrażono pogląd, że w postępowaniu egzekucyjnym „przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane. Pogląd ten wydaje się w ocenie Sądu logiczny i w pełni zrozumiały, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, iż banki (do dnia 1 sierpnia 2016 r.) korzystały ze szczególnej ochrony prawnej w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie ochrona ta nie rozciąga się na inne podmioty, w tym również nabywców wierzytelności, pierwotnie przysługujących bankowi. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw do uznania by nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, miał korzystać z dobrodziejstw (...) (w tym również dobrodziejstwa w postaci przerwania biegu przedawnienia jedynie na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności). Powyższe stanowisko znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. podjętej w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16, zgodnie z którą nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Dlatego też ani nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, ani złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, nie przerwało biegu przedawniania dochodzonego pozwem roszczenia.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia. Co prawda w piśmie wniesionym w dniu 8 października 2018 r. strona powodowa wskazała, że po dokonaniu cesji wierzytelności, pozwany w okresie od 10 maja 2017 r. do 10 września 2018 r. dokonał 15 wpłat w kwotach po 40 zł. i 50 zł. W ten sposób zdaniem powoda J. M. uznał roszczenie powoda. Z powyższym twierdzeniem nie sposób się zgodzić, gdyż jako nieudowodnione, wzbudziło wątpliwości Sądu. Skoro powód twierdzi, że już po nabyciu wierzytelności pozwany dokonał 15 wpłat na poczet zadłużenia, nie było żadnej przeszkody, aby przedstawić dowody wpłat. Tymczasem strona powodowa przedstawiła pismo podpisane przez J. M. wraz z dowodami dwóch wpłat z dnia 9 maja 2017 r. i 8 czerwca 2017 r. po 50 zł na rzecz B. (...) Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G., ale tytułem spłaty zadłużenia wynikającego z umowy nr (...). Tymczasem powód dochodzi zapłaty tytułem wierzytelności z umowy pożyczki gotówkowej nr (...). W tej sytuacji nie jest wykluczone, że J. M. posiadał co najmniej dwa zadłużenia wobec powoda i spełniał świadczenia na poczet zobowiązania nie objętego żądaniem pozwu. Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w dochodzonej pozwem wysokości w związku z umową pożyczki. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Wobec nie wykazania, aby J. M. dokonywał jakichkolwiek wpłat na poczet zadłużenia dochodzonego pozwem, nie może być mowy o uznaniu długu doprowadzającym do zrzeczenia się z korzystania z zarzutu przedawnienia roszczenia. Nie sposób także uznać

by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c.

Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie powyższego roszczenia pieniężnego w dniu 9 października 2017 roku, a zatem po upływie 3 letniego terminu przedawnienia roszczenia, który upływał w dniu 30 lipca 2013 r. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

Wnosząc o zasądzenie kwoty dochodzonej pozwem powód przedstawił nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 29 września 2017 roku. Należy jednak zauważyć, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny ocenił część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wiarygodność nie została zbyta na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.

funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych

w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.